

Κυριακή 18η Δεκεμβρίου 2022

Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.

(Ματθ. 1, 1 – 25).

«*Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ*»

(*Ματθ. 1, 1*).

Σήμερα, πού εἶναι ἡ τελευταία Κυριακή πρίν ἀπό τήν κοσμοσωτήρια ἑορτή τῶν Χριστουγέννων, μᾶς βάζει ἡ Ἐκκλησία ν' ἀκούσουμε τόν γενεαλογικό κατάλογο, στόν ὁποῖο καταφαίνεται ἡ καταγωγή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό βιβλίο τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἕνα βιβλίο γεμάτο ἀπό ἀνθρώπινα πρόσωπα, ἀπό ἀνθρώπινες ἱστορίες, περιπέτειες, ἁμαρτίες, πτώσεις, λάθη καί ἀστοχίες. Εἶναι ἕνα βιβλίο πού καταγράφει τή χρονική διαδρομή τῆς ἀνθρωπότητας μέσα στό σκοτάδι

τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Μία διαδρομή, ὅμως, πού κατευθύνεται σάν μέσ' ἀπό κάποιο σκοτεινό τοῦνελ στό φῶς τῆς θεϊκῆς καθόδου, στή δόξα τῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Θεοῦ, στήν ἐλπίδα τῆς παρουσίας τοῦ Δημιουργοῦ ἀνάμεσα στά πλάσματά Του.

Ἡ «βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» καταγράφει τούς κατά σάρκα συγγενεῖς τοῦ Κυρίου. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πού ἀξιώθηκαν νά κουβαλήσουν στό σῶμα τους τό γενετικό ὑλικό, ἀπό τό ὁποῖο θά ἔπαιρνε ὁ Θεός γιά νά γίνει ἄνθρωπος. Εἶναι ὅλα τά πρόσωπα πού, ἴσως χωρίς νά τό ἀξίζουν καί χωρίς νά τό γνωρίζουν, ἔγιναν ἐργαλεῖα τοῦ Θεοῦ στήν πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου Του γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ Πάνσοφος Πατέρας τοῦ παντός σχεδίασε τήν κάθοδό Του στήν κτιστή πραγματικότητα μέ τόση σοφία καί τόση διάκριση, ὥστε νά μή θίξει στό παραμικρό τήν ἐλευθερία μας. Ὅπως μυστικά

καί ἀθόρυβα ὁ διάβολος μᾶς ἀπέσπασε καί μᾶς ἀπέκοψε ἀπό τή δόξα καί τή γνώση τοῦ Θεοῦ, ἔτσι μυστικά καί ἀθόρυβα ἦλθε ὁ ἴδιος ὁ Θεός νά μᾶς κλέψει ἀπό τόν διάβολο, νά μᾶς υἰοθετήσῃ ξανά καί νά ἐνωθεῖ μαζί μας μέ μία ἔνωση, πού δέν θά μποροῦσε ποτέ πιά ἡ πονηριά τοῦ διαβόλου νά τήν ξανασπάσει. Ὅπως ὁ διάβολος γιά νά πετύχει τό σχέδιό του χρησιμοποίησε ὡς ἐργαλεῖο τόν ἄνθρωπο, ἔτσι καί ὁ Θεός, γιά νά πετύχει τό δικό Του σχέδιο, χρησιμοποίησε ὡς ἐργαλεῖο ὄχι μόνον ἕναν ἄνθρωπο ἀλλά μιά σειρά ἀπό πολλούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, ἄλλοι μέ ἐπίγνωση καί ἀρετή καί ἄλλοι ἀνεπίγνωστα καί μέσα ἀπό τήν ἀμαρτωλότητά τους, ἔγιναν οἱ συνεργάτες Του στήν πραγματοποίηση τῆς θείας οἰκονομίας. Ἔτσι ἀποδεικνύεται πώς, ὅσο ὁ διάβολος μέ τήν πονηριά του παλεύει νά κρατήσῃ τήν ἀνθρωπότητα μακριά ἀπό τόν Θεό, τόσο ὁ Θεός χρησιμοποιεῖ τά ἀποτελέσματα

τῆς δαιμονικῆς πονηριᾶς καί κακίας γιά νά
 ξαναφέρει τήν ἀνθρωπότητα κοντά Του. Ἐνῶ
 φαίνεται πώς τό κακό θριαμβεύει ἐναντίον τοῦ
 Θεοῦ, στήν πραγματικότητα τό κακό γίνεται
 ἕνας δρόμος πού πατάει πάνω του ὁ Θεός γιά
 νά σώσει τόν ἄνθρωπο. Στήν ἀποκορύφωση
 τῆς κακίας, πού εἶναι ὁ Γολγοθᾶς, ἔρχεται ἡ
 φανέρωση τῆς σωτηρίας, πού εἶναι ὁ
 Ἐσταυρωμένος Λυτρωτής. Οἱ ἅγιοι καί οἱ
 ἁμαρτωλοί εἴμαστε ἐργαλεῖα στά χέρια τοῦ
 Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Νά μή μᾶς
 ἀπελπίζει ἡ ἁμαρτία οὔτε νά μᾶς ἐνθαρρύνει
 ὑπερβολικά ἡ ἀγιότητα, διότι ὅλες οἱ κατα-
 στάσεις ὀδηγοῦν στόν Θεό, ἐφόσον ἐμεῖς Τόν
 ἐπιθυμήσουμε. Ὁ Θεός εἶναι «πανταχοῦ πα-
 ρών», στή βρωμιά, στή λάσπη, ἀλλά καί στό
 φῶς καί στούς αἰθέρες. Ὁ Θεός εἶναι παρών
 πρίν ἀπό τήν Ἐνανθρώπησή Του, ἀνάμεσα σ'
 ὅλες τίς γενιές τῶν κατά σάρκα προγόνων
 Του. Ὁ Θεός εἶναι παρών τήν ὥρα πού

ἀμαρτάνουμε, ἀλλά εἶναι παρών καί τήν ὥρα πού μετανοοῦμε. Ἴσως ἓνας ἄνθρωπος πού τρέχει μακριά ἀπό τόν Θεό στήν πραγματικότητα σπεύδει νά Τόν συναντήσῃ «δι' ἄλλης ὁδοῦ». Ἐάν μέσα μας δεχτοῦμε τή Θεία Ἐνανθρώπηση, ἡ ἀμαρτία δέν μπορεῖ νά μᾶς ἀποκόψῃ ἀπό τήν ἔνωσή μας μαζί Του. Ἐφόσον ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, ὅλα πλέον εἶναι δυνατά γιά μᾶς. Ὁ Θεάνθρωπος φόρεσε τή σάρκα μας, γιά νά μᾶς κάνει χρηστικά ἐργαλεῖα, προκειμένου νά πετύχει τή δική μας σωτηρία.

Ὁ Θεός μέσα στήν ἀπειρη σοφία Του ἔκανε ἐργαλεῖα τῆς πρώτης ἀδοξῆς παρουσίας Του στόν κόσμο ὅλους τούς προπάτορες. Ὅλες οἱ γενιές τῶν συγγενῶν τοῦ Χριστοῦ ἐτοίμασαν τήν ἔλευσή Του στόν κόσμο. Ὁ Θεός ἄρχισε νά ἔρχεται στόν κόσμο πολύ πῖό πρίν φανερωθεῖ τελικά σ' αὐτόν. Ἄρχισε νά ἔρχεται μέσ' ἀπό τά πρόσωπα τῶν προγόνων Του καί τελικά

ἦλθε καί φανερώθηκε μέσ' ἀπό τό πρόσωπο τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Ὁ Χριστός ζοῦσε ἀνάμεσα στόν κόσμο ὡς προσδοκία. Ὅλοι οἱ πρόγονοί Του τόν περίμεναν ὡς Μεσσία καί ἀνακοίνωναν τήν ἄφιξή Του στό διάβα τῶν ἐποχῶν. Παράλληλα ὅλοι οἱ προπάτορες τοῦ Ἰησοῦ ἔγιναν δικές Του προτυπώσεις. Στά δικά τους πρόσωπα φανέρωνε ὁ Θεός τίς ιδιότητες καί τή ζωή τοῦ Θεανθρώπου. Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ πάγκαλος Ἰωσήφ, ὁ Μωυσῆς καί ἀμέτρητες ἀκόμη προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔγιναν προτυπώσεις τοῦ Χριστοῦ πρὶν ἀπό τήν κατά σάρκα γέννησή Του. Μέσ' ἀπό ἐκείνους ὁ Θεός φανερωνόταν στόν κόσμο, προετοιμάζοντας τούς ἀνθρώπους γιά τήν τελική Του ἔλευση ἀπό τήν Παρθένο Μαρία.

Μετά τήν Ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου ἔχουμε μία καινούρια γενιά συγγενῶν τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος:

«πάντες υιοί Θεοῦ ἐστέ διά τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ὅλοι ἐμεῖς οἱ πιστοί γεννιόμαστε ἀπό τήν πίστη μας στόν Χριστό καί μέ τή ζωή μας γεννᾶμε τόν Χριστό. Ἔτσι γινόμαστε πνευματικοί ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ καί «κληρονόμοι Ἀβραάμ κατ' ἐπαγγελίαν». Ὅπως σημειώνει ὁ μακαριστός Γέροντας Αἰμιλιανός Σιμωνοπετρίτης: «Ἐάν οἱ Προπάτορες ἐτοίμασαν τήν πρώτη παρουσία του Χριστοῦ, ἐμεῖς ἐτοιμάζουμε τήν Δευτέρα Παρουσία Του. Ἀλλά, γιά νά ὑπουργήσωμε, πρέπει, ὅπως ἐκεῖνοι ἐπίστευσαν εἰς τόν Χριστόν, ἄν καί ἔζησαν στήν ἁμαρτία, ἔτσι καί ἐμεῖς νά ἀποφασίσωμε νά γίνωμε ἅγιοι. Μέ τόν τρόπο αὐτό θά γίνωμε Προπάτορες. Δέν ὑπάρχει ὠραιότερο καύχημα ἀπό τό νά ξεύρωμε ὅτι, ὅταν ὁ Χριστός θά ἐμφανισθῆ κατά τήν Δευτέρα Παρουσία, θά εἴμαστε ἐμεῖς πού θά Τόν ἔχωμε φέρει, ἀπό ἐμᾶς θά ἔχει βγῆ. Καί τώρα στή γῆ ἐμεῖς εἴμαστε τά σύμβολα τοῦ Χριστοῦ,

ὁ ὁποῖος θά ἔλθῃ κατά τήν Δευτέρα Παρουσία. Εἴμαστε τύποι τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἐνεργοῦντες μέσα στήν Ἐκκλησία, οἱ λαμβάνοντες καί διδόντες τόν Χριστόν, ζοῦμε ἀπό τόν Χριστόν καί μεταδίδουμε Χριστόν».

Μακάρι, ὄχι μόνο κατά τά Χριστούγεννα, ἀλλά σ' ὀλόκληρη τή ζωή μας νά προτυπώνουμε τόν Χριστό, νά Τόν φανερώσουμε στόν κόσμο, νά Τόν δικαιώνουμε μέ τό ἦθος μας, νά Τόν δοξάζουμε μέ τή μεταξύ μας ἀγάπη, νά Τόν ἀπολαμβάνουμε μέ τή χάρη τῆς προσευχῆς καί τῶν μυστηρίων καί νά ἀξιωθοῦμε ὡς γνήσιοι συγγενεῖς καί πρόγονοί Του νά Τόν ὑποδεχθοῦμε κατά τή Δεύτερη ἔνδοξη Παρουσία Του, γιά νά ζήσουμε στήν ἀτέλειωτη χαρά τοῦ Παραδείσου. Ἀμήν.